

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną,

podpisana w Warszawie dnia 3 sierpnia 1982 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 3 sierpnia 1982 r. została podpisana w Warszawie Konwencja konsularna między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną w następującym brzmieniu:

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną

Polska Rzeczpospolita Ludowa

i
Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna,

kierując się pragnieniem dalszego umocnienia przyjaźni i współpracy między obydwojma Państwami oraz potrzebą rozwijania stosunków konsularnych między nimi,

postanowiły zawrzeć Konwencję konsularną i uzgodniły, co następuje:

CZĘŚĆ I

Definicje.

Artykuł 1

1. W rozumieniu niniejszej konwencji następujące wyrażenia mają niżej określone znaczenie:

1) „urząd konsularny” oznacza konsulat generalny, konsulat lub wicekonsulat i agencję konsularną,

- 2) „okręg konsularny” oznacza terytorium wyznaczone urzędowi konsularnemu do wykonywania funkcji konsularnych,
- 3) „kierownik urzędu konsularnego” oznacza osobę powołaną do działania w tym charakterze,
- 4) „urzędnik konsularny” oznacza każdą osobę, łącznie z kierownikiem urzędu konsularnego, powołaną w tym charakterze do wykonywania funkcji konsularnych,
- 5) „pracownik konsularny” oznacza osobę wykonującą czynności administracyjne lub techniczne oraz osobę zatrudnioną w służbie domowej urzędu konsularnego,
- 6) „członkowie urzędu konsularnego” oznacza urzędników konsularnych i pracowników konsularnych,
- 7) „członek rodziny” oznacza małżonka członka urzędu konsularnego, jego dzieci i rodziców, a także dzieci i rodziców jego małżonka, pod warunkiem że pozostają oni z nim we wspólnocie domowej i są na utrzymaniu członka urzędu konsularnego,
- 8) „pomieszczenia konsularne” oznacza budynki lub części budynków i tereny przyległe do nich, używane wyłącznie do celów urzędu konsularnego, bez względu na to, czyją są własnością,
- 9) „archiwa konsularne” oznacza wszystkie oficjalne dokumenty urzędu konsularnego (książki, filmy, taśmy magnetyczne i rejestry) oraz szyfry i kody, karto-

teki, jak również urzędnika przeznaczone do ich ochrony i przechowywania,

- 10) „korespondencja urzędowa” oznacza wszelką korespondencję związaną z funkcjonowaniem urzędu konsularnego,
- 11) „statek Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę pływającą, upoważnioną do podnoszenia bandery Państwa wysyłającego i zarejestrowaną w tym Państwie, z wyjątkiem okrętów wojennych,
- 12) „statek powietrzny Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę latającą zarejestrowaną w Państwie wysyłającym i uprawnioną do używania oznaki przynależności państwowej tego Państwa, z wyjątkiem wojskowej jednostki latającej,
- 13) „obywatel Państwa wysyłającego” oznacza osobę posiadającą obywatelstwo tego Państwa, zgodnie z ustawodawstwem Państwa wysyłającego,
- 14) „osoba prawna” oznacza jednostkę organizacyjną utworzoną zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego i mającą siedzibę na terytorium jednej z Umawiających się Stron.

2. Postanowienia niniejszej konwencji dotyczące obywateli Państwa wysyłającego mają odpowiednie zastosowanie również do osób prawnych.

CZĘŚĆ II

Ustanawianie urzędów konsularnych, mianowanie i odwoływanie członków urzędu konsularnego.

Artykuł 2

1. Państwo wysyłające może ustanowić urząd konsularny na terytorium Państwa przyjmującego jedynie za jego zgodą.

2. Siedziba urzędu konsularnego, jego klasa i okręg konsularny są ustalane przez Państwo wysyłające i podlegają aprobachie Państwa przyjmującego.

3. Zmiana siedziby urzędu konsularnego, jego klasy lub okręgu konsularnego będzie dokonywana jedynie w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym.

Artykuł 3

1. Państwo wysyłające mianuje kierownika urzędu konsularnego i przekazuje ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego listy komisyjne w drodze dyplomatycznej. Listy komisyjne zawierają imię i nazwisko, stopień kierownika urzędu konsularnego oraz siedzibę urzędu konsularnego i okręg konsularny.

2. Kierownik urzędu konsularnego przystępuje do pełnienia swojej funkcji po udzieleniu mu przez Państwo przyjmujące exequatur.

3. Państwo przyjmujące może przed udzieleniem exequatur kierownikowi urzędu konsularnego wyrazić zgodę na tymczasowe pełnienie przez niego swych funkcji. W takim przypadku mają również zastosowanie postanowienia niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Państwo przyjmujące może w każdej chwili powiadomić w drodze dyplomatycznej Państwo wysyłające o tym, że członek urzędu konsularnego został uznany za osobę niepożądaną. W tym przypadku Państwo wysyłające powinno podjąć odpowiednie kroki. Jeżeli Państwo wysyłające nie podejmie we właściwym terminie takich kroków, Państwo przyjmujące nie będzie uznawało osoby, wobec której wysunięto zastrzeżenia, za członka urzędu konsularnego.

Artykuł 5

1. Jeżeli kierownik urzędu konsularnego nie może wykonywać swych funkcji z jakichkolwiek przyczyn lub jeżeli jego stanowisko nie jest tymczasowo obsadzone, jego funkcję może tymczasowo pełnić urzędnik konsularny tego samego lub innego urzędu konsularnego Państwa wysyłającego lub członek personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego w tym Państwie. Imię i nazwisko tej osoby będzie uprzednio notyfikowane ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

2. Tymczasowemu kierownikowi urzędu konsularnego przysługują te same przywileje i immunitety, z jakich korzysta kierownik urzędu konsularnego zgodnie z niniejszą konwencją.

3. W razie powierzenia funkcji konsularnych w myśl ustępu 1 jednemu z członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego, korzysta on nadal z przysługujących mu przywilejów i immunitetów dyplomatycznych.

Artykuł 6

Z chwilą gdy kierownik urzędu konsularnego zostanie dopuszczony do wykonywania swych funkcji, Państwo przyjmujące niezwłocznie zawiadomi o tym właściwe organy okręgu konsularnego i zapewni zastosowanie takich środków, które umożliwią mu wykonywanie funkcji urzędowych oraz korzystanie z przywilejów i immunitetów przysługujących na podstawie niniejszej konwencji.

Artykuł 7

1. Urzędnikiem konsularnym może być tylko obywatel Państwa wysyłającego, który nie ma w Państwie przyjmującym stałego miejsca pobytu.

2. Pracownikiem konsularnym może być wyłącznie obywatel Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego.

Artykuł 8

Ministerstwo spraw zagranicznych Państwa przyjmującego będzie pisemnie powiadamiane o:

- 1) przybyciu, wyjeździe do kraju, zakończeniu pełnienia funkcji oraz zmianie stanowiska członka urzędu konsularnego,
- 2) przybyciu i wyjeździe do kraju członka rodziny członków urzędu konsularnego,
- 3) zatrudnieniu w charakterze pracowników konsularnych urzędu konsularnego i zwolnieniu obywateli Państwa przyjmującego, mających stałe miejsce pobytu w Państwie przyjmującym.

Artykuł 9

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego wydają bezpłatnie urzędnikowi konsularnemu dokument stwierdzający jego tożsamość.

2. Postanowienie ustępu 1 stosuje się także do pracownika konsularnego, jeżeli nie jest on obywatelem Państwa przyjmującego.

CZĘŚĆ III

Ułatwienia, przywileje i immunitety.

Artykuł 10

Państwo przyjmujące udzieli urzędowi konsularnemu wszelkich ułatwień w wykonywaniu jego funkcji i po-

dejmie odpowiednie środki w tym celu, aby członkowie urzędu konsularnego mogli wykonywać skutecznie swoją działalność urzędową oraz korzystać z przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji.

Artykuł 11

1. Godło Państwa wysyłającego wraz z odpowiednim napisem w języku Państwa wysyłającego i języku Państwa przyjmującego, oznaczającym urząd konsularny, może być umieszczone na budynku urzędu konsularnego.

2. Flaga Państwa wysyłającego może być wywieszona na budynku urzędu konsularnego, na rezydencji kierownika urzędu konsularnego, a także na jego środkach transportu w czasie, gdy są używane do celów urzędowych.

Artykuł 12

Państwo przyjmujące ułatwi Państwu wysyłającemu, zgodnie ze swoimi ustawami i innymi przepisami, uzyskanie pomieszczeń dla urzędu konsularnego oraz mieszkań dla członków urzędu konsularnego.

Artykuł 13

Państwo wysyłające ma prawo, na warunkach przewidzianych przez ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego:

- 1) nabywać, wynajmować lub użytkować budynki lub części budynków z przeznaczeniem na siedzibę urzędu konsularnego lub na mieszkania członków urzędu konsularnego,
- 2) użytkować działki przeznaczone pod budowę budynku urzędu konsularnego i mieszkań członków urzędu konsularnego,
- 3) budować na użytkowanej przez siebie działce budynki lub odpowiednio je przystosowywać.

Artykuł 14

1. Pomieszczenia konsularne oraz mieszkania urzędników konsularnych są nietykalne. Organy Państwa przyjmującego nie mogą do nich wkraczać bez zgody kierownika urzędu konsularnego, kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego w Państwie przyjmującym albo osoby wyznaczonej przez jedno z nich.

2. Państwo przyjmujące podejmie odpowiednie środki w celu ochrony pomieszczeń konsularnych przed jakimkolwiek wtargnięciem.

Artykuł 15

Pomieszczenia konsularne, ich urządzenia, mienie urzędu konsularnego i jego środki transportu oraz mieszkania członków urzędu konsularnego nie podlegają jakiegokolwiek formie rekwizycji dla celów obrony narodowej lub użyteczności publicznej.

Artykuł 16

1. Pomieszczenia konsularne, a także mieszkania członków urzędu konsularnego, których właścicielem lub najemcą jest Państwo wysyłające, są wolne od wszelkich podatków i opłat, z wyjątkiem opłat pobieranych za świadczenie usług.

2. Postanowienia ustępu 1 stosuje się również do środków transportu będących własnością Państwa wysyłającego i przeznaczonych wyłącznie dla celów urzędu konsularnego.

Artykuł 17

Archiwa konsularne są nietykalne w każdym czasie i niezależnie od tego, gdzie się znajdują.

Artykuł 18

1. Urząd konsularny ma prawo swobodnego porozumiewania się z rządem swojego kraju, przedstawicielstwem dyplomatycznym oraz innymi urządami konsularnymi Państwa wysyłającego. Urząd konsularny może korzystać ze wszelkich powszechnie przyjętych środków łączności, łącznie z kurierami dyplomatycznymi lub konsularnymi, bagażem dyplomatycznym lub konsularnym oraz łącznością szyfrową. Instalowanie i używanie nadajnika radiowego przez urząd konsularny wymaga uzyskania zgody Państwa przyjmującego. W razie korzystania przez urząd konsularny z publicznych środków łączności będą obowiązywały te same taryfy, z jakich korzystają przedstawicielstwa dyplomatyczne.

2. Korespondencja urzędowa urzędu konsularnego oraz bagaż konsularny są nietykalne. Władze Państwa przyjmującego nie mogą ich otwierać, konfiskować ani przetrzymywać.

3. Konsularne przesyłki kurierskie powinny być opieczetowane i posiadać widoczne zewnętrzne oznaczenia. Powinny one zawierać tylko urzędowe dokumenty i przedmioty przeznaczone wyłącznie do użytku urzędowego.

4. Kurierem konsularnym może być tylko obywatel Państwa wysyłającego nie posiadający miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym. Powinien on posiadać urzędowy dokument stwierdzający jego tożsamość oraz liczbę paczek kurierskich.

5. Kurierowi konsularnemu przysługują w czasie pełnienia jego funkcji takie same przywileje i immunitety, jakie posiada kurier dyplomatyczny Państwa wysyłającego.

6. Postanowienia ustępów 3, 4 i 5 dotyczą również kurierów specjalnych. Jednakże kurier taki traci przywileje i immunitety kurierskie z chwilą przekazania bagażu konsularnego.

7. Bagaż konsularny może być również powierzony kapitanowi statku lub statku powietrznego. W takim przypadku kapitan powinien posiadać urzędowy dokument określający liczbę powierzonych mu paczek stanowiących bagaż konsularny. Jednakże nie będzie on uważany za kuriera konsularnego. Członkowie urzędu konsularnego mogą swobodnie odebrać bagaż bezpośrednio od kapitana statku lub statku powietrznego albo przekazać mu taki bagaż.

Artykuł 19

1. Urzędnicy konsularni są zwolnieni od jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego. Korzystają oni z nietykalności osobistej i w związku z tym nie podlegają ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek sposób.

2. Pracownicy konsularni są zwolnieni od jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego w odniesieniu do czynności dokonanych w zakresie ich obowiązków.

3. Postanowień ustępów 1 i 2 nie stosuje się do spraw cywilnych:

- 1) dotyczących prywatnych nieruchomości znajdujących się w Państwie przyjmującym,
- 2) dotyczących spadków, w których występują jako osoby prywatne,

- 3) dotyczących wykonywanego przez nich wolnego zawodu lub działalności handlowej,
- 4) wynikających z zawarcia umowy mającej charakter prywatny,
- 5) dotyczących wynagrodzenia szkód, powstałych w wyniku wypadku komunikacyjnego spowodowanego w Państwie przyjmującym.

Artykuł 20

1. Członkowie urzędu konsularnego mogą być wzywani do składania zeznań w charakterze świadków przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego. Jeżeli urzędnik konsularny odmawia złożenia zeznań w charakterze świadka, nie można wobec niego stosować żadnego środka przymusu lub sankcji. Jednakże pracownik konsularny nie ma obowiązku składania zeznań co do faktów związanych z wykonywaniem swych obowiązków służbowych.

2. W razie gdy istnieje potrzeba złożenia przez członków urzędu konsularnego zeznania przed sądem lub innym właściwym organem Państwa przyjmującego, powinno odbywać się to w sposób nie zakłócający wykonywania ich obowiązków urzędowych. Za zgodą kierownika urzędu konsularnego zeznanie takie może być odebrane od członka urzędu konsularnego w urzędzie konsularnym lub jego mieszkaniu.

Artykuł 21

Członek urzędu konsularnego jest zwolniony w Państwie przyjmującym od wszelkiej służby publicznej jakiegokolwiek charakteru oraz od obowiązków wojskowych.

Artykuł 22

Wobec członków urzędu konsularnego w Państwie przyjmującym stosuje się te same zasady w sprawie rejestracji cudzoziemców, które mają zastosowanie do członków przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego.

Artykuł 23

1. Urząd konsularny może pobierać na terytorium Państwa przyjmującego za dokonane czynności konsularne opłaty zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

2. Opłaty pobierane z tytułu czynności konsularnych, wymienione w ustępie 1, są wolne od wszelkich podatków w Państwie przyjmującym.

Artykuł 24

1. Członkowie urzędu konsularnego są zwolnieni od wszelkich podatków i opłat państwowych, terenowych i komunalnych, z wyjątkiem:

- 1) podatków pośrednich, które normalnie wliczane są w cenę towarów lub usług,
- 2) podatków i opłat od nieruchomości, stanowiących własność prywatną, położonych na terytorium Państwa przyjmującego,
- 3) podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności pobieranych przez Państwo przyjmujące, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 26,
- 4) podatków i opłat od wszelkiego rodzaju prywatnych dochodów, mających swe źródło w Państwie przyjmującym,
- 5) opłat pobieranych za świadczenie usług.

2. W razie zatrudnienia obywatela Państwa przyjmującego w charakterze pracownika konsularnego, który nie jest zwolniony od płacenia podatku od wynagrodzeń w Państwie przyjmującym, pracownik ten powinien przestrzegać ustaw i innych przepisów tego Państwa w zakresie pobierania podatku od wynagrodzeń.

Artykuł 25

1. Zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami Państwo przyjmujące zezwala na wwóz i wywóz przedmiotów, łącznie ze środkami transportu, oraz przyznaje zwolnienie z wszelkich opłat celnych i innych opłat z tym związanych:

- 1) przedmiotów przeznaczonych do użytku służbowego urzędu konsularnego,
- 2) przedmiotów przeznaczonych do użytku osobistego urzędnika konsularnego.

2. Urzędnik konsularny jest zwolniony w tym samym zakresie co członek personelu dyplomatycznego od kontroli celnej, opłat celnych i innych opłat w czasie wwozu lub wywozu przedmiotów osobistego użytku.

3. Pracownik konsularny nie mający stałego miejsca pobytu w Państwie przyjmującym zwolniony jest od opłat celnych i innych opłat z tytułu wwozu lub wywozu przedmiotów osobistego użytku.

4. Zwolnienia wymienione w ustępach 1, 2 i 3 nie dotyczą opłat za składowanie, przewóz i inne podobne usługi.

Artykuł 26

1. W razie śmierci członka urzędu konsularnego Państwo przyjmujące zezwoli na wywóz ruchomego mienia pozostałego po osobie zmarłej, z wyjątkiem mienia nabytego w Państwie przyjmującym, którego wywóz był zabroniony w chwili śmierci.

2. Państwo przyjmujące nie będzie pobierać podatków spadkowych ani podatków od przeniesienia prawa własności w odniesieniu do mienia ruchomego, które znajdowało się w Państwie przyjmującym jedynie w związku z przebywaniem w tym Państwie osoby zmarłej jako członka urzędu konsularnego.

Artykuł 27

Członkowie urzędu konsularnego mają prawo swobodnego podróżowania w Państwie przyjmującym, z wyjątkiem stref, do których wjazd jest zabroniony w myśl ustaw i innych przepisów tego Państwa.

Artykuł 28

Członkowie rodzin korzystają z przywilejów i immunitetów przewidzianych w artykułach 9, 19 ustępach 1 i 2, 20 ustępie 1, 21, 22, 24, 25 w ustępie 1 punkt 2 i ustępach 2 i 3, 26 i 27 niniejszej konwencji, pod warunkiem że nie są oni obywatelami Państwa przyjmującego i nie mają miejsca stałego pobytu w tym Państwie.

Artykuł 29

Pracownicy konsularni, którzy są obywatelami Państwa przyjmującego lub obywatelami Państwa wysyłającego mającymi miejsce stałego pobytu w Państwie przyjmującym, nie korzystają z ułatwień, przywilejów i immunitetów określonych w niniejszej konwencji, z wyjątkiem wynikających z artykułu 20.

CZĘŚĆ IV

Funkcje konsularne.

Artykuł 30

1. Urzędnik konsularny przyczynia się do umacniania przyjaźni i współpracy między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym w dziedzinie politycznej, ekonomicznej, handlowej, naukowej, kulturalnej, wymiany turystycznej i w innych dziedzinach.

2. Urzędnik konsularny zapewnia ochronę praw i interesów Państwa wysyłającego i jego obywateli oraz udziela pomocy obywatelom Państwa wysyłającego.

3. Funkcje konsularne wykonywane są tylko w okręgu konsularnym. Wykonywanie funkcji konsularnych poza okręgiem konsularnym wymaga uprzedniej zgody Państwa przyjmującego.

4. Urzędnik konsularny ma prawo, w celu wykonywania swoich funkcji, zwracać się do właściwych miejscowych organów okręgu konsularnego oraz — jeżeli zezwalają na to ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego — również do właściwych centralnych organów tego Państwa.

Artykuł 31

1. W razie gdy obywatel Państwa wysyłającego nie może bronić swoich praw i interesów, urzędnik konsularny ma prawo występowania w jego imieniu przed sądami lub innymi organami Państwa przyjmującego, zgodnie z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

2. Zastępstwo, o którym mowa w ustępie 1, ustaje z chwilą, gdy osoba zastępowana ustanowi swego pełnomocnika lub sama zapewni ochronę swoich praw i interesów.

Artykuł 32

1. Urzędnik konsularny dokonuje rejestracji obywateli Państwa wysyłającego.

2. Urzędnik konsularny ma prawo wystawiać, przedłużać, zmieniać, anulować paszporty i inne dokumenty podróży obywatelom Państwa wysyłającego oraz udzielać wiz.

Artykuł 33

1. Urzędnik konsularny ma prawo prowadzić rejestrację urodzeń, małżeństw, rozwodów i zgonów obywateli Państwa wysyłającego oraz wydawać odpowiednie dokumenty.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą, w miarę możliwości bez zbędnej zwłoki przysyłać urzędowi konsularnemu odpisy dokumentów stanu cywilnego dotyczące obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 34

1. Urzędnik konsularny ma prawo pełnić funkcje notarialne, poświadczać dokumenty, tłumaczyć je i poświadczać zgodność tłumaczeń.

2. Dokumenty sporządzone, uwierzytelnione lub poświadczane przez urzędnika konsularnego zgodnie z ustępem 1 mają taką samą moc prawną jak dokumenty sporządzone, uwierzytelnione lub poświadczane przez właściwe organy Państwa przyjmującego, jeżeli treść ich nie jest sprzeczna z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

Artykuł 35

1. Urzędnik konsularny ma prawo przyjmować do depozytu od obywateli Państwa wysyłającego dokumenty, pieniądze, papiery wartościowe i inne przedmioty należące do obywatela Państwa wysyłającego.

2. Urzędnik konsularny ma prawo przyjmować w celu przekazania właścicielom dokumenty, pieniądze, papiery wartościowe i inne przedmioty, które zostały zagubione przez obywateli Państwa wysyłającego w czasie ich pobytu w Państwie przyjmującym.

3. Przedmioty wymienione w ustępach 1 i 2 mogą być wywiezione poza granicę Państwa przyjmującego, jeżeli nie jest to sprzeczne z jego ustawami i innymi przepisami.

Artykuł 36

Urzędnik konsularny ma prawo, na wniosek właściwych organów Państwa wysyłającego, przyjmować od obywateli Państwa wysyłającego, bez stosowania przymusu lub groźby, zeznania w charakterze strony, świadka lub biegłego oraz doręczać im pisma urzędowe.

Artykuł 37

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadają urzędnika konsularnego o potrzebie ustanowienia opieki lub kurateli nad obywatelem Państwa wysyłającego posiadającym miejsce stałego pobytu na terytorium Państwa przyjmującego.

2. Urzędnik konsularny może współdziałać w sprawach, o których mowa w ustępie 1, z właściwymi organami Państwa przyjmującego, w szczególności proponować odpowiednią osobę na opiekuna lub kuratora.

Artykuł 38

1. Urzędnik konsularny ma prawo porozumiewać się z każdym obywatelem Państwa wysyłającego, udzielać mu pomocy lub rady i w razie konieczności zapewnić mu opiekę prawną.

2. Państwo przyjmujące nie ma prawa ograniczać obywatelom Państwa wysyłającego możliwości porozumiewania się z urzędem konsularnym ani dostępu do tego urzędu.

Artykuł 39

1. W razie zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności osobistej w inny sposób obywatela Państwa wysyłającego właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią o tym urząd konsularny Państwa wysyłającego najpóźniej czwartego dnia po dniu, w którym zastosowano te środki. Właściwe organy Państwa przyjmującego są obowiązane przekazywać niezwłocznie wiadomości skierowane przez taką osobę do urzędu konsularnego.

2. Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego zatrzymanego, aresztowanego lub pozbawionego wolności osobistej w jakikolwiek inny sposób, a także korespondować z nim oraz udzielać mu pomocy w zorganizowaniu obrony i innej pomocy prawnej. Właściwe organy Państwa przyjmującego udziela urzędnikowi konsularnemu prawa widzenia się z takim obywatelem najpóźniej siódmego dnia po dniu, w którym miało miejsce zatrzymanie, aresztowanie lub pozbawienie wolności osobistej w jakikolwiek inny sposób.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego poinformują zatrzymanego, aresztowanego lub pozbawionego

wolności w jakikolwiek inny sposób obywatela Państwa wysyłającego o przysługujących mu uprawnieniach wynikających z niniejszego artykułu.

Artykuł 40

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o zgonie obywatela Państwa wysyłającego, o doznaniu uszkodzenia ciała oraz innych wypadkach, które miały miejsce w Państwie przyjmującym; w razie zgonu, przekażą mu nieodpłatnie odpis aktu zgonu.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą odpowiednie środki dla zabezpieczenia spadku po obywatelu Państwa wysyłającego i powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego. Jednocześnie organy te powiadomią urzędnika konsularnego o wartości i składzie masy spadkowej, oraz przekażą mu posiadane informacje dotyczące miejsca pobytu osób uprawnionych do spadku.

3. Urzędnik konsularny ma prawo domagać się od właściwego organu Państwa przyjmującego podjęcia środków dla przechowywania, zabezpieczenia oraz sprzedaży spadku, jak również współuczestniczyć w tych czynnościach.

4. Urzędnik konsularny ma prawo reprezentować obywatela Państwa wysyłającego uprawnionego do spadku w Państwie przyjmującym. Z chwilą zakończenia postępowania spadkowego właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego i przekażą mu spadek lub udziały spadkowe pod warunkiem, że:

- 1) długi spadkowe zostaną uregulowane lub zagwarantowano ich spłatę,
- 2) zostanie zapłacony podatek od spadku lub zagwarantowano jego zapłatę,
- 3) właściwe organy Państwa przyjmującego udzielią zezwolenia na przekazanie spadku lub należności pochodzącej ze sprzedaży spadku.

5. W razie zgonu obywatela Państwa wysyłającego, który przebywał czasowo na terytorium Państwa przyjmującego, właściwe organy Państwa przyjmującego przekażą urzędnikowi konsularnemu pozostawione przez tego obywatela przedmioty, pieniądze oraz papiery wartościowe.

6. Mienie, o którym mowa w ustępach 4 i 5, może być przekazane do Państwa wysyłającego jedynie zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 41

1. Urzędnik konsularny ma prawo udzielać wszelkiej pomocy statkom Państwa wysyłającego oraz ich załogom w porcie, na wodach terytorialnych lub wodach wewnętrznych Państwa przyjmującego.

2. Po otrzymaniu zgody właściwego organu Państwa przyjmującego na zejście kapitana i członków załogi ze statku Państwa wysyłającego urzędnik konsularny ma prawo kontaktować się z nimi oraz wejść na statek Państwa wysyłającego.

3. Urzędnik konsularny ma prawo zwracać się do właściwych organów Państwa przyjmującego o pomoc we wszystkich sprawach dotyczących statku Państwa wysyłającego, kapitana, załogi, ładunku i bagażu pasażerów. Organy te uznają środki podjęte przez urzędnika konsularnego w stosunku do statków Państwa wysyłającego i ich załóg.

4. Kapitan statku Państwa wysyłającego oraz jego załoga mogą porozumiewać się z urzędnikiem konsularnym tego Państwa i udawać się do urzędu konsularnego.

Artykuł 42

Urzędnik konsularny ma prawo:

- 1) podejmować czynności w sprawie zatrudnienia albo zwolnienia kapitana lub członka załogi statku Państwa wysyłającego,
- 2) przyjmować, wystawiać, przedłużać i poświadczать dokumenty oraz przyjmować oświadczenia dotyczące statku, jego ładunku i załogi,
- 3) rozstrzygać spory powstałe między kapitanem a załogą dotyczące umów o pracę, warunków pracy i innych spraw,
- 4) udzielać pomocy w umieszczeniu w szpitalu lub zorganizowaniu powrotu do kraju kapitana statku lub członka załogi.

Urzędnik konsularny ma prawo domagać się pomocy i współpracy właściwego organu Państwa przyjmującego w takich sprawach.

Artykuł 43

1. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego mogą wykonywać swoją jurysdykcję co do przestępstw popełnionych na pokładzie statku Państwa wysyłającego w razie:

- 1) przestępstwa popełnionego przez obywatela Państwa przyjmującego lub na szkodę obywatela tego Państwa,
- 2) przestępstwa naruszającego spójność i bezpieczeństwo portu, na wodach terytorialnych bądź wewnętrznych Państwa przyjmującego,
- 3) przestępstwa naruszającego ustawy lub inne przepisy Państwa przyjmującego, dotyczące ochrony zdrowia, bezpieczeństwa życia na morzu, spraw celnych, zanieczyszczenia morza lub nielegalnego przewozu i sprzedaży narkotyków.

2. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego mogą za zgodą lub na prośbę urzędnika konsularnego wykonywać swoją jurysdykcję na pokładzie statku Państwa wysyłającego.

Artykuł 44

1. W razie gdy sądy lub inne właściwe organy Państwa przyjmującego zamierzają wszcząć dochodzenie lub zastosować środki przymusu na statku Państwa wysyłającego przeciwko kapitanowi statku, członkom załogi lub pasażerowi statku albo zająć znajdujące się na nim mienie, powinny przednio powiadomić o tym urzędnika konsularnego.

2. Postanowienia ustępu 1 nie mają zastosowania w przypadkach przeprowadzonej przez właściwe organy Państwa przyjmującego zwykłej kontroli w sprawach paszportowych, celnych, sanitarnych oraz w czasie dochodzenia podjętego na żądanie lub za zgodą kapitana statku.

Artykuł 45

W razie gdy członek załogi nie będący obywatelem Państwa przyjmującego opuści w tym Państwie, bez zgody kapitana, statek Państwa wysyłającego, właściwy organ Państwa przyjmującego, na prośbę urzędnika konsularnego lub kapitana statku, udzieli pomocy w celu poszukiwania takiej osoby.

Artykuł 46

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego uległ zatonięciu, rozbiciu, osiadł na mieliźnie lub doznał innej awarii

na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego, właściwe organy tego Państwa powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego.

2. W przypadkach wymienionych w ustępie 1 właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zorganizowania ratowania i ochrony statku, pasażerów, załogi, wyposażenia statku, ładunku i innych przedmiotów znajdujących się na statku, a także w celu zapobieżenia naruszeniu własności i powstaniu dalszych szkód. Środki te zostaną podjęte także w stosunku do przedmiotów stanowiących część statku lub jego ładunku, które znalazły się poza statkiem. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią urzędnika konsularnego o podjętych środkach i udziela mu pomocy w celu podjęcia wszelkich kroków będących następstwem awarii; osadzenia na mieliźnie, rozbicia lub zatonięcia statku. Urzędnik konsularny ma prawo domagania się, aby właściwe organy Państwa przyjmującego podjęły i realizowały niezbędne czynności dla ratowania i ochrony statku, jego załogi, pasażerów, wyposażenia, ładunku i innych przedmiotów znajdujących się na statku. Czynności te są podejmowane we współpracy z kapitanem statku.

3. W razie gdy statek Państwa wysyłającego zatoni, a jego wyposażenie, ładunek lub inne przedmioty, które znajdowały się na statku, zostały znalezione na brzegu Państwa przyjmującego lub w pobliżu albo znalazły się w porcie tego Państwa i ani kapitan statku, ani jego pełnomocnik, ani przedstawiciele instytucji ubezpieczeniowej nie są obecni lub nie mogą podjąć kroków w celu zabezpieczenia tych przedmiotów, urzędnik konsularny ma prawo, w charakterze przedstawiciela właściciela statku, podjąć takie środki, jakie podjąłby sam właściciel.

4. Urzędnik konsularny ma prawo podjąć środki przewidziane w ustępie 3 w odniesieniu do przedmiotów i ładunku pochodzących ze statku Państwa wysyłającego, sprowadzonego do portu, znalezione na brzegu lub w pobliżu brzegu albo który osiadł na mieliźnie lub zatonął. Właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o znalezieniu takiego przedmiotu.

5. Urzędnik konsularny ma prawo uczestniczenia w postępowaniu wszczętym w celu ustalenia przyczyn awarii statku, osadzenia na mieliźnie lub jego zatonięcia.

6. Na prośbę urzędnika konsularnego właściwe organy Państwa przyjmującego udziela mu niezbędnej pomocy w podejmowaniu przez niego środków w związku z awarią statku.

7. Opłaty celne lub inne opłaty nie będą na terytorium Państwa przyjmującego nakładane na statek, który uległ awarii, ładunek lub inne przedmioty znajdujące się na tym statku pod warunkiem, że nie będą one udostępnione do użytku lub spożyte w tym Państwie.

Artykuł 47

Jeżeli, członek załogi statku Państwa wysyłającego zmarł lub zaginął na statku w porcie Państwa przyjmującego lub w czasie zejścia na ląd, kapitan statku, jego pełnomocnik lub urzędnik konsularny Państwa wysyłającego sporządza spis inwentarza przedmiotów, papierów wartościowych i innego mienia pozostawionych przez zmarłego lub zaginionego i ma prawo podjąć niezbędne środki w celu rozporządzenia nimi. Jeżeli zmarły lub zaginiony był obywatelem Państwa przyjmującego, kapitan

statku lub jego pełnomocnik sporządza spis inwentarza pozostawionego przez niego mienia i informuje o tym właściwy organ Państwa przyjmującego, który powiadomi urzędnika konsularnego o podjętych przez siebie czynnościach. Dotyczy to tylko przypadków, gdy obywatel Państwa przyjmującego zmarł lub zaginął na statku Państwa wysyłającego.

Artykuł 48

Postanowienia artykułów 41—47 niniejszej konwencji stosuje się odpowiednio do statków powietrznych Państwa wysyłającego.

CZĘŚĆ V

Postanowienia końcowe.

Artykuł 49

1. Wszystkie osoby korzystające z przywilejów i immunitetów na podstawie niniejszej konwencji są obowiązane do przestrzegania ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

2. Pomieszczenia konsularne nie powinny być używane w sposób niezgodny z wykonywaniem funkcji konsularnych.

Artykuł 50

Urzędnik konsularny, poza czynnościami określonymi niniejszą konwencją, ma prawo wykonywać wszelkie inne funkcje powierzone mu przez Państwo wysyłające, których nie zakazują ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego.

Artykuł 51

1. Postanowienia niniejszej konwencji stosuje się odpowiednio w razie wykonywania funkcji konsularnych przez członków personelu dyplomatycznego.

2. Imiona i nazwiska członków personelu dyplomatycznego, skierowanych do służby konsularnej przedstawicielstwa dyplomatycznego, notyfikowane są ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego; korzystają oni nadal z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych.

Artykuł 52

1. Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji i wejdzie w życie po upływie trzydziestego dnia od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Phenianie.

2. Niniejsza konwencja zawarta jest na czas nieokreślony. Może ona być wypowiedziana w drodze notyfikacji przez każdą z Umawiających się Stron; w takim wypadku utraci moc po upływie sześciu miesięcy od dnia wypowiedzenia.

Sporządzono w Warszawie dnia 3 sierpnia 1982 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i koreańskim, przy czym obydwa teksty mają jednakową moc.

Z upoważnienia
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej

Marian Dmochowski

Podsekretarz Stanu

Z upoważnienia
Koreańskiej Republiki
Ludowo-Demokratycznej

O Eung Kweun

Ambasador Nadzwyczajny
i Pełnomocny Koreańskiej
Republiki
Ludowo-Demokratycznej
w Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 30 grudnia 1982 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*